

Horna, Ikuisesti kalpeina kuoleman muistoina

Yn vaelluksella Ipi hmrmetsein tuuli kylmyyden ja talven myrsky yli meidn
jotka ratsastaen tulivat murskaamaan elmn ilossa ja valossa.

He, jotka ovat kuolemattomia.

Ikuisen elmn suotuja kuten mekin, yksi synkk myrsky Hnen liekistn.

Me olemme Hnen pahuutensa sieluja, musta viikate niitten elmn ilossa ja valossa.

Kuin kylmyys ja talvi yli Suomen, me saavuimme pois menneest,
ajasta jonne meidn on kaipuu sill sielt siki ikuinen kuolema, tuhansien vuosien kunnian auer.
Meidn valtakuntamme...

Me palaamme hallitsemaan korkeimmalla ja suurimmalla mahdilla, Hnen poikinaan, kuninkaina.
Pohjolan istuimilla.

Te, kuolemaan kahlitut joiden joukossa kerran kuljimme.

Teidn verenne on virtaava!

Heikon rotunne hpiemille maille nousee tuli, Hnen liekkins mustana roihuten.

Liekit nielevt kotinne, elmnkylist tuhkakyli...

Me ratsastamme yli Kuolemananne.

Tuomiopivn monumentteina ruumiinne, luina tuhkan mustaamina,
ovat kunnian muistoja vuosituhansia kylmss, talven tuulissa valittaen keihiden painona.

Me katsomme oli mennessmme, yli korpitantereiden ratsastuksen, polkuja joita Kuolemanne korista
polkuja joita nyt vain suru kulkee muistojemme ilossa.

Niiden varsille elmnhyljnneet luunne ovat kertyt.

Ikuisesti, kalpeina kuoleman muistoina.